

Trei romane de GALA GALACTION

Un prim volum de opere ale lui Gala Galaction, aparut la Espla, grupează romanele „Doctorul Tăufan”, „Roxana” și „Papucii lui Mahmud”...

Puțin vulgară, interesată, conștientă de farmecul ei, căutând să-și folosească la maximum, înflăcăându-se și devenind personaj mai puternic și mai complex...

doua, a omului care se simte cuprins de un sentiment vinovat, născut împotriva convingerilor lui, dragostea pentru Roxana, dragostea care trebuie să o înfringă...

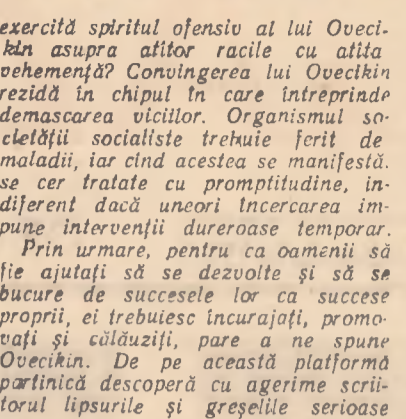

Gala Galaction

care se face indiferent de naționalitate. Semnificativ pentru o concepție largă, care nu cunoaște dușmănia sau disprețul față de cei de alți neam...

PASUNE ȘI INCREDERE

Când Borzoș, primul secretar al unui raion de partid este sosit din muncă, Martînov își dă seama că stă alături de făcut și mai cu seamă de îndreptat, înclăt bătălia...

Schițe și nuvele de V. Ovechin

exercițiul spiritului ofensiv al lui Ovechin asupra războiului, războiului de pace, de război...

licită și nici nu primește din toate părțile concursul de care are nevoie. Este evident că în războiul de pace și în a fi formalismul în munca de partid și de stat pe plan rațional...

Cătorul ne va înțelege desigur cănd vom da cronici noastre un ton care nu va avea nimic comun cu austeritatea și răceala academică.

Cronica dramatică „ZIARIȘTII” de Al. Mirodan

Teatrul Național „I. L. Caragiale” - Studio) același Cerchez. Observația este valabilă mai ales pentru cei cități în discuția despre scepticism...

„ZIARIȘTII” de Al. Mirodan

Este păcat că, formal, se află toți în piesă, urmând caracterul și creșterea conștiinței de care s-ar fi putut face, desigur, economie.

care s-au spus „romanele” cu o deznădătură care certifica aliniată incontestabilă cu rolurile încredințate.

Încă ceva. În pătrunderea și lumina de dintruna a oamenilor, a celor mai tainute ascunzătorii ale ființei lor, stă o cunoaștere într-adevăr rară...

CARNET SOVIETIC

O DISCUTIE DESPRE DRAGOSTE IN POEZIE

Revista „Noua literatură” (nr. 6 1956) a publicat poemul „Conversație dificilă” al poetului sovietic armean Paruir Sevak. Eroul liric al acestui poem istorisește dragostea sa cu o femeie ce și-a părăsit soțul cu care se căsătorise fără să-și fiubit. Unul din cititorii revistei, candidatul în științe istorice V. Rebrin, a trimis redacției o scrisoare în care opinează împotriva felului cum și-a tratat poetul tema. Publicând scrisoarea (nr. 10/1956), revista „Noua literatură” i-a alăturat și un răspuns al scriitoarei V. Gherasimova, împărțind de redacție, în nota redacțională introdusă citim: „Noi nu socotim că poemul „Conversație dificilă” e lipsit de neajunsuri și că nu poate deveni obiect de critică; în egală măsură, cu toate că noi înțelegem importanța vitală a temei pe care a folosit-o poetul, nu simțim înclinată a o socoti o problemă centrală a literaturii. Dar caracterul celor exprimate de V. Rebrin și poziția de pe care el a criticat însăși încercarea de a zugrăvi părăsirea unui om născut, stă, după părerea noastră, instructiv. Acestea au o semnificație ce depășește limitele poemului însuși. Intructiv în ele, pe de o parte sunt exprimate idei lingvistice, dogmatice, despre familie și căsătorie, iar pe de altă parte există tendința de a vedea în opera de artă nimic mai mult decât un proces verbal al unor întâmplări și discuții, ignorându-se caracterul complex...

subtil și individual al sentimentelor omeneski care constituie obiectul poeziei”. Esențialul scrisorii candidatului în științe istorice îl aflăm din nota redacțională citată mai sus. Pe V. Rebrin nu-l supără prea mult nici chiar faptul că „poetul nu s-a inspirat dintr-o problemă a îndrăgiiții familiei, ci din percepțiile amoroase ale eroului său”. Dar, precizează candidatul în științe istorice V. Rebrin, „poemul” conține generalizări epico-istorice cu care nu poți fi de acord. În el este exprimată direct și indirect, teoria originată a „dragostei liberă” care diviniză, nelimitată de nici un fel de norme sociale, atracția sexuală”. Pe V. Rebrin îl încredințăm că o astfel de teorie este de-a purtăze, ceea ce se vede din titlul de mai sus) va exercita influențe nefaste asupra tineretului. Aoi într-un lung expozitiv analitic, V. Rebrin urmărește poemul pas cu pas, citind și comentând fiecare pasaj din punctul de vedere pe care îl exprimă în introducerea scrisorii. În acest expozitiv, candidatul în științe istorice de fapt face procesul eroului a căror compoziție încearcă să le analizeze, ci poetului care, după părerea sa, n-a motivat cu care sau culare faptele acestor eroi. Încheindu-și scrisoarea, V. Rebrin declară: „Nădăjduim că poezii noastre, cu toată forța cu care sunt înzestrați, vor spune milionaților de sofi și sofi — aceia care sînt de mult copleșiți și mai ales aceluia care abia se pregătesc să creeze o familie: nu dați

crezare falsei filozofii a dragostei libere. Îndrăgii-ți familia, susțineți acțiunea sentimentală nestinsă a dragostei și respectului reciproc, luptați pentru păstrarea ei”. În răspunsul său, scriitoarea Valeria Gherasimova arată din capul locului că concluziile trase de V. Rebrin sînt „primejdioase pentru multe alte opere” și apoi analizează pe larg o năvălire a lui V. Rebrin și-a făcut-o despre familie și căsătorie și pe care el o socotește indestabilă, nespusă critică. V. Gherasimova subliniază că cititorul, care nu a citit atent sau n-a citit deloc poemul lui P. Sevak nu trebuie să se lase înșel de concluziile tendențioase ale lui V. Rebrin care sînt însoțite de acuzații grave, fără drept de apel, aduse eroului poemului și care cer literaturii (chiar dacă nu afirmăm aceasta direct) o interpretare idilică a realității. V. Gherasimova, remarcând schematic judecile lui V. Rebrin, scrie: „Autorul poemului susține că o adevărată familie trebuie să poată să fie ciadită pe o astfel de temelie solidă, că dragostea fierbinte pentru un omuniom, pentru o anumită individualitate, cu toate trăsurile sale proprii. Aceasta e o dragoste electică și de că și nevoie să ne referim din nou la o autoritate vom aminti că Engels în lucrarea sa „Originea familiei, a proprietății private și a statului” o numește dragostea individuală, adică electică, „cel mai mare progres al moravurilor”. Desigur, — scrie V. Gherasimova în încheiere — în

poemul lui Paruir Sevak sînt multe neajunsuri. El e foarte departe de perfecțiune. Dar poemul acesta incită discuții, trezește gînduri. El e îndrăgiiții împotriva punctului de vedere desfigurant, sablonar asupra omului, asupra destinului său. Noi trîm oremuri cînd legea de bază a realității noastre devine atenția sensibilă față de fiecare om, față de fiecare destin... cu atât mai mult aceste principii trebuie să ne căduzească atunci cînd examinăm operele de artă străine. TRADUCERILE DIN AUTORII STRĂINI. Printre ultimele cărți ale autorilor străini editate în U.R.S.S. în traducere rusă, se află „Ado Cordera” de Leopoldo Alas. „La răsărit de zău” roman de Emilio Brossi. „Bacalaureatul” de Jules Vallès. „Dona Perfecta” roman de Benito Perez Galdos. „Diacolul schiop” de Lesage. „Martin Arcoismita” roman de Sturges Lewis, o alegere din versurile poetilor egipțieni moderni „Nuclei și schife” de Eskine Caldwell etc.

O carte esențială: Gorki: „Despre literatură”

(Urmare din pag. 1-a)

acestor trăsurile se găsește în volumul „Despre literatură” dîndu-i un neîntrecut înțeles documentar. După întoarcerea sa în Uniune, Gorki a luptat alături de toți ceilalți conducători sovietici pentru consolidarea statului și crearea unei culturi noi, socialiste. Aceste prețioase documente, în legătură cu viața scriitoricească, se găsesc în volumul de cînd apărut, „Materialele de la Primul Congres unional al scriitorilor sovietici din august 1934; Cuvîntul de deschidere și de încheiere al congresului; Raportul făcut la acest congres despre literatura sovietică; piese remarcabile, ne sînt aduse la cunoștință. De asemenea, cuvîntările de la prima plenară a conducerii Uniunii scriitorilor sovietici (2 septembrie 1934 ca și de la a doua plenară din 2 martie 1935). Socoți, pentru a arăta încă o dată bogăția și importanța acestui volum că trebuie subliniat în mod deosebit raportul lui Gorki despre „Literatură sovietică”, făcut la 17 august 1934. Scriitorul prînd întregul fenomen literar universal pe o cit mai mare cuprindere, dovedește după cum am mai arătat, o cunoaștere adevărată a tuturor literaturilor vechi și noi. În toate desprinde defectuoșitatea feudală sau burgheză rîndrînd în literatură pentru a pune temelii literaturii noi, socialiste, ca o concluzie necesară. Pentru a arăta însă în ce măsură scriitorul creator și viuținea lui firească intervin în aceste probleme o cită, spre încheiere, o constatare a lui Gorki, grea în consecințe, despre stările de fapt pe care le dăduse schimbate. La mijlocul și plastic procedeu scriitoricesc: „Cunoaștem încă prea puțin realitatea. Pînă și peisajul fără să schimbăm în chip odată; a dispărut aspectul lui tăcut și mizer — color, o țara viorie de noaptea, alături un pelec negru de pîmînt arat, o fîșie aurie de secură și alta verzeie de grîu. Nîși de pîmînt năvădite de bucurii, iar ca împresie generală, tristetea fîrîmîșii lui peștrile, a doctriții lui. În zilele noastre, suprafețe imense de pîmînt se desfrîoară în culorată, într-o unică tonalitate; deasupra statului și-a orașului respîndit de județ nu se mai înalță clopotnița bisericii, ci uriașe clădiri de întiner obște, nenumăratele ferestre ale azinelor monumentale scintilează în soare, iar bisericuțele străvechi și mici, ca niște jucării, de o societate păgînd, ne vorbesc în chip convingător despre firea de artist a poporului nostru, exprimat în arhitectura bisericăscă. În literatură nu găsim acest peisaj nou care a schimbat cu totul fața patriei noastre”. Volumul „Despre literatură” nu se încheiează într-o traducere bună încrețită cu aplicare mai ales în părțile dificile ale unor exemple de limbă unde credem că s-au găsit echivalentele concludente. Un aparat critic complet adăos, întregese valoarea documentară a acestei cărți: prefăoase.

ȘTEFAN LUCHIAN

„Păștorii”

Despre răspundere

M i-a atras atenția articolul tov. M. Gaflia — „Despre dreptatea lui Iuga Ștefan”. M-am dus la cursă — am citit raportul din „Flacăra” — și m-am simțit îndemnat să scriu. După părerea mea, criticul s-a cam grăbit să eticheteze raportul drept „negativist”. După cum neștiut și învinuie de dogmatism pe care l-o aduce tov. Gaflia tovarășul Camil Baciu. În general cred că ar trebui să ne ferim de „etichetări”. E mai util să discutăm fondul problemelor. Or, toamă în legătură cu fondul problemei, tov. Camil Baciu spune că „nu vrea să stabilească în concluzie pentru cititor de partea cărui dintre eroli săi e dreptatea, ca nu cumva, cu sau fără voia lui să nimerescă și el între cei care se abat și nu reprezintă sensul”. Trebuie oare să înțelegem de aici că a discuta fondul ideologic al unei lucrări (fie literară, fie publicistică), adică a discuta atitudinea ideologică și etică a scriitorului, așa cum reiese din zugrăvirea faptelor — și e-l spune răspicat părerea — e dogmatism? Dacă așa e sensul „concluziei” tov. Camil Baciu, cu un asemenea sistem de combatere a dogmatismului nu putem să ne declarăm de acord. Raportul tov. Const. Chiriță are meritul de a ridica o problemă importantă și arzătoare a vieții noastre. Tocmai de aceea, orice discuție, dacă nu atinge fondul problemei, rămîne fără obiect. La întrebarea: „are sau nu dreptatea Iuga Ștefan?”, autorul raportului răspunde anticipat: „Astfel am făcut cunoștință cu povestea acestui minunat tînar, înzestrat cu o inteligență ascuțită, un ca-

racter dirz și perseverent, sincer și plin de optimism, care din cauza unor greșeli ordinare și a unei lipse de elementară înțelegere era să părăsească uzina de tractoare, căuind să se convingă că dreptatea și adevărul sînt lucruri greu de aflat”. N-are dreptate tov. Gaflia atunci cînd îl învinuiește pe tov. Const. Chiriță de lipsă de atitudine. Doar poziția autorului e clară. După el dreptatea e de partea lui Iuga Ștefan. Sîntem deci în fața unei probleme etice și încă a unei probleme etice foarte vechi: are sau nu are dreptul un om nedreptății să nesocotească îndatoririle sale? Din cele mai vechi timpuri morala omenescă răspunde: nu! Cu atît mai categoric răspunde „nu!” morala socialistă. Viața noastră nouă nu se poate construi decît pe baza unui efort colectiv și organizat. Orice încalecă această cerință elementară e vinovat în fața societății. S-ar părea că e simplu. Fov. Chiriță e însă de altă părere. Si din păcate, nu numai el. Mai sînt tineri care ori de cîte ori se creie nedreptății, se consideră absolviți de obligații. (Am cunoscut un student care a declarat că nu învață pentru că aprofesional ține un curs neinteresant, un altul nu venea la seminar pentru că a fost repartizat la cămin într-o cameră proastă, etc.). Tov. Camil Baciu crede chiar că „victoria” lui Iuga Ștefan este „victoria noului asupra vechiului”. În realitate însă atitudinea lui Iuga Ștefan e tot altă de „veche” ca și a celorlora care l-au nedreptățit. Nouă, adică realitatea socialistă, morala socialistă, atitudinea socialistă față de munca și problemele obștești e tot altă de ostil și birocratismului nesimțit și individualismului anarhic.

Nu e bine să amestecăm două probleme: răspunderea celor maturi pentru greșelile tinerilor, și răspunderea directă a fiecărui pentru faptele sale. Avem datoria să educăm în fiecare tînar sentimentul răspunderii personale în fața societății. Tov. Chiriță pretinde că a scris raportul său gîndindu-se că are datoria să relateze povestea lui Iuga Ștefan „fără comentarii, de a prezenta faptele în măsură golicuțea lor”. Să vedem în ce măsură s-a ținut de cuvînt. Prezintîndu-ne pe eroul povestirii sale, autorul nu precupește elogii: „unu dintre cei mai buni tineri din secție, frunța în muncă, frunța în activitatea U.T.M.”, etc. — „un minunat tînar, înzestrat cu o inteligență ascuțită, un caracter dirz și perseverent, sincer și plin de optimism”, „un om bogat, maturizat”, „un caracter admirabil”, care dovedea „o minunată integritate morală” ș.a.m.d. Dar toate aceste atribuție superlativă nu sînt susținute de nici un fapt Dimitrovă, faptele e dezminț. Ce fel de caracter dirz e și acesta care după prima ciocnire serioasă cu viața e gata să dezerteze? Ce fel de optimist e omul care declară sus și tare că „nu există dreptate” numai pentru că logodnica sa a fost concediată? Despre ce fel de „integritate morală” se poate vorbi la cineva care se descompune într-o lună de zile? Autorul raportului susține că trebuie să-l credem pe cuvînt, că în ziua apariției, eroul său e un tînar fără cusur. Nu putem crede. Legile artei sînt severe. Într-o lucrare literară — chiar într-un raport — totul trebuie să fie arătat, iar ceea ce e doar enunțat, fără a deveni realitate artistică nu există. Iată de ce și călățiile întru-lui Iuga Ștefan — dacă ne luăm după faptele prezentate „în toată golicuțea lor” — nu există. Autorul mai susține că a relevat povestea „în tot adevărul ei. Fără înfloriri. Poate cu unele scăpări”. În primul rînd dacă sînt scăpări, adevărul nu e întreg în al doilea rînd, sînt scăpări și scăpări. E ciudată inconsecvența lui Const. Chiriță. Pe de o parte susține că a fost îndemnat să aprofundeze „cazul” lui Iuga Ștefan, pentru că în trecut l se înflimplase să scrie despre „muncitorii codăși” ca despre simple „unități”, iar apoi să se convingă că sînt toți oameni. Pe de altă parte despre numeroși vinovați de „nedreptatea” ce i s-a făcut lui Iuga, scrie nu numai ca despre simple unități, dar le re-luază plină și înfățișarea omenescă. Iuga vorbește cu „cadrele”, cu „sîn dicatul”, cu „organizația de bază”, cu „ministerul”, ca și cum în toate aceste locuri ar fi vorbit nu cu oameni, ci cu simple tăblițe emalate de pe uși. Cînd raportul din „Flacăra” nu m-am putut duce: și faptele și poziția lucrării par să se leagă pentru a spune: ori de cîte ori înțeleg un om care a greșit, nu te grăbi să-l

Serbări la Năsăud

(Urmare din pag. 1-a)

departe, nici eu nu știu unde. — Pe Ghiu aduceți-l acasă, dacă se poate. — Aicea mi s-a spus ce v-au făcut acasă cel cu pene și m-or în-trebat despre toale. O porcărie fără seamăn, dar las' să-și facă pe voie! Voi scrie mai mult, cînd voi avea adresă stabilă. — Mulle mi se dau în viață de cap, dar trebuie să fim mai tari, decît aceste mici obiecte ridicole. Pînă la o lungă, lungă revedere, vă sîrut cu drag pe toți, Ubald”. Ubald anunță, la 10 mai, în cuvinte învalute, hotărîrea de a trece munții: „Scumpă Miș! Tîm trimis o corespondență în 8 i.e. nu știu dacă ai primit-o. Mine merg mai departe. Poate să nu vă scriu mai multă vreme, dar să nu fiți îngrijorați de soartea mea. A să mi-o fac eu cum voi și tu mai bine. Micile neplăceri trecătoare să nu vă afle, căci n-are înțeles. — Rămîneți cu bine! Și te sîrut cu dor. Ubald”. A doua zi, la 11 mai, Emil este arestat și, după alte trei zile, este executat în urma unei proceduri foarte rapide. Privesc fotografia lui Emil deasupra soclului pe care sînt expuse, sub cristal, zguduitorul lui misive. E un copilăndru, îmbrăcat în uniformă de licean și care seamănă destul de mult cu Liviu. Printre scrisorile acestuia din urmă, una de cîteva rînduri fixează momentul descoperirii mormintului lui Emil, cu o înfiorare care nu l-a părăsit nicodată și din care a rodit în dina operele lui cele mai puternice. Ne admîm, pentru a prîzi în marea sală festivă a liceului, înaltă cît două etaje, cu mari ferestre, cu un rînd de arcade plate în partea ei superioară. Sîntem cu toți împreună, bucurînd de această adunare, animată de cordialitatea simțită totdeauna în sărbătorile Ardealului. Intellectuali cel mai înalți ai Universității din Cluj și jărănimea liceului se găsesc bine împreună, căci

formează aceeași lume, prin înrudirile lor, printr-un sentiment puternic al comunității naționale. Diferențierea socială a acestor intelectuali, unii din ei însemnății oameni de știință sau artiști de seamă, s-a produs numai prin gradul mai înalt al culturii și prin talent, nu prin acumularea de bunuri. Ardealul n-a avut o burghezie prea dezvoltată. În locurile de vază s-au ridicat cel înzestrat cu învîștură înaltă și cu daruri deosebite ale spiritului. Așa s-a întîmplat și cu George Coșbuc, cu Liviu Rebreanu, reprezentanți deopotrivă a aceleiași clase alcătuite o bază afli de solidă a democrației noastre. Acel dîntre oaspeții Năsăudului, care s-au putut duce la Prislop, comuna natală a lui Rebreanu, au găsit acolo locurile, așa cum sînt descrise în „Ion” și pe cițiva din eroli, în carne și oase, și acestor cărți renumite. Noi ne-am dus la Hordou, în satul lui Coșbuc, care, astăzi îl poartă numele. Este o așezare omenescă situată între dealuri înalte, în apropierea munților, cu perspective deschise către plaiurile urcînd spre înălțimi. Printre casele curate, cu gospodării bine rînduite, una din ele, unde poetul a văzut lumina zilei, s-a transformat într-un mic muzeu, cu piese care întregesc materialul informativ și evocator din sălile de la Năsăud. Statul, prin reprezentanții lui în regiune, a susținut și crearea acestui loc de pelerinaj. Alt bust al poetului, mai mic, stă de veghe la poarta fostei case a preofului Sebastian. La cițiva pași se găsește moara locului, cu roata mișcată ală dată de repedele plîru care coboară din munți. A cîntal-o poetul, și oamenii din Hordou știu lucrul acesta. Satul este plin de membri ai familiei Coșbuc, rămași muncitori al pămîntului. Vrem să pîvim mai de aproape omenirea locului. Găsim tinerețel adunat pe un tâpșan, în jurul unui pîr bătrîn, la hora de duminică.

Fete și băieți înalți de vîrstă militară joacă dansurile lor, în sanetele viorii cum răspînde, susținute de cadențe insistente a basului. Este un tîner deosebit de frumos și grațios. Corpul zvelt, trăsături regulate și fine, chipuri pline de viață, vestiminte curate și împodobite. Se lasă seara și aerul devine rece acolo, în preajma munților. Ne grăbim să regăsim Sezemul, pe care-l vom urma mai departe pînă la Cluj. Ducem cu noi, după această zi de insuficiențe, amintiri pline de farmec și trimitem, în glîndurile noastre, binecuvîntări pentru această lume a lui George Coșbuc, a lui Liviu Rebreanu.

Tudor Vianu

Ion Marin Sadoveanu

VERSURI DE TOAMNA

DIALOG

— Frunze de toamnă, frunze bălînge, miezuri de piersică, pline de sînge, cum v-ați rănit alți de cumpliți?

— N-am bănuît, n-am bănuît că soarele poartă-un cuțit, un cuțit...

BELȘUG

Sub soarele de august, se-nvinețesc ciorchinii Lung săgețați de virful albastru al luminii.

La coajă încă tare, dar fragedă la mîez, Se indulcește boaba de strugure-n amiez!

Și-n frunza vîrăuită ca să nu prîndă mană Palpită o nervură din toamna fondolană.

POST-FESTUM

Amar, cu deznădejde, cad frunzele pădurii Ca stralele-unei fete care-a jucat prea mult. Li văd cercul roșu, basmau și condurii, Așa cum vîntul toamnei, sălbatic i le-a smulit.

Călugărița ploii mătînile-și bate Pe urma vinovatei, să facă-n veci uitat! Nepăsătorul hobot al verii deșănțate, Culoarea ei de ruguri, străvechii ei păcat...

Cucerice privești se-astern pînă departe, Se pregătesc de somnuri coline, văi și vii, Iar frunzele pădurii, docile, într-n moarte — Și nu mă pot împotrivi...

DRUM

Prîn ale toamnei văl prelungi Cu tine am umbiat odată. Ciorchinii lunei sînt să cadă — Și nu mai pot uita de-atunci.

Oare-o fi fost pe-aproape via De mă-amțețeam alți de rău? Sau era numai gustul tău Care-mi statornicea beția?

Atîta știu: că așa fi mers Cu tine, viața mea întregă, Și frunzele fără de vlagă Mi-ar fi părut alți de verzi!

L. T. PETRAȘCU

George Coșbuc

LINIȘTE

Vine septembrie, luna cea blindă a toamnei... Vînturi, ajuge! Acestea sînt zile de pace, Mingîletoare și molcome zile de pace.

Mare, apleacă-ți războinica frunte de spumă! Cere iertare acestor nisipuri pe care Fără crutare lovitur-le-ai, tu, nemiloso!

Frunze, făceți! Feste mult doborîta pădure Calcă septembrie, luna cea blindă a toamnei, Vine septembrie, gingașa lună a toamnei...

Nu vă e dat să mai, toarceți fuioarele voastre, Pulberii gălbui, peste lungile drumuri de țară. Fiți nemîcitate — și zarea lăsați-o curată...

Liniște... Vine septembrie...

PE ÎNALȚIMI

Pe culmile de marmuri și de zincuri, Mărunții jnepi se simt alți de singuri.

Ca niște-urchi prelungi, întortochiate, Ascultă pulsul muntelui cum bate

Și se-nfioară cînd aud, sub tască, Pe căpănuul gerului cînd cască

Sufînd adine, șuierăter ca biciul Și iscodînd cu ochiul lui de chiciuri.

Mărunții jnepi se-nghesuie mai bine, Ca un popor de vulpi verzi, blașîne,

Și, înrădăcinați, privesc cu jînd Zborul de vulturi, negrul lor argint. Pe culmile de marmuri și de zincuri, Mărunții jnepi se simt robiți și singuri.

BUCURIE

Mă bucur să-mi umplu pîrul cu voi, frunze de toamnă, să fug prin pădurea nebulă, cîzînd și rîzînd, și să-mi zgîrii obrazul în scoicile voastre scortșoase... Mă bucur să-mi plîm în toamna roșcată strigătul meu adine, singuratic, sub holtile pline de aur uscat, de fosnet de vînt, să fug, să cad și să rid pe pămîntul împodobit de galbenul tău sîrut cu o mie de buze, toamnă!

Nina Cassian

Mihail Nevoșev

OBORĂSCU

„Cap de turc”

Teatrul în Spania de azi

Printre alte mari merite, conducătorii Festivalului Internațional de Artă Dramatică, îl au și pe acela de a fi prieteni...

Intruoarea cum se acomodează autorii — Trebuie să înțeleg că dramaturgia originală nu e prea simpatizată...

— Și asta, firește, Luis Delgado Benavente, a căpătat unul din cele mai importante premii de stat...

— Se discută la dumneavoastră oare despre toate aceste probleme? — Unde să se discute? — În revistele de specialitate...

— Nu. Poate și din cauza că publicul — după părerea noastră — nu e încă pregătit pentru un contact direct cu creatorii...

— Există un serviciu care se ocupă de teatru și cinematograful în Ministerul Informațiilor și al Turismului.

Convorbire cu directorii Teatrului de Cameră din Barcelona, în holul unui hotel parizian

— Acesta e organul de stat care ajută instituțiile teatrale? — Instituțiile în Spania sunt două teatre de stat...

— În cazul acesta, cum vă puteți fixa un anumit repertoriu, anumite preocupări de viitor? — Nu ne fixăm nimic. Trăim ca teatru, de la o piesă la alta...

— Nu e un efort prea mare? — Dacă s'adaugă și faptul că jucăm fără zi de odihnă și totdeauna câte două spectacole zilnic...

— Interes oficial pentru teatru nu există. Publicul, teatru și imparțiat cinematograful și luptele de taur...

— Interes oficial pentru teatru nu există. Publicul, teatru și imparțiat cinematograful și luptele de taur...

— Interes oficial pentru teatru nu există. Publicul, teatru și imparțiat cinematograful și luptele de taur...

— Interes oficial pentru teatru nu există. Publicul, teatru și imparțiat cinematograful și luptele de taur...

— Interes oficial pentru teatru nu există. Publicul, teatru și imparțiat cinematograful și luptele de taur...

— Interes oficial pentru teatru nu există. Publicul, teatru și imparțiat cinematograful și luptele de taur...

— Interes oficial pentru teatru nu există. Publicul, teatru și imparțiat cinematograful și luptele de taur...

GENERATIE

Noi căutăm răspunsuri și le aflăm. Noi știm. Noi știm de ce zimbetele visând copilu-n scutic...

Noi știm de ce trec iele prin basm, dansând ușor. Și știm pentru ce Hamlet a trebuit să plară...

Și-atâtea deslușirăm în lume, rînd pe rînd, încît ghicim cucernici și și fruncea grav se-nclină...

Venim — cu tălpi blajine, în lut, printre furnici, Cu frunțile senine și albe, printre stele...

Înaintăm spre clipa cînd marile serbări Vor preamări pămîntul în lămurii și lumine...

FLORIN MUGUR

Nole și comentarii

„In „Scrisul băndean” nr. 10, Petre Bogdan rimează cu deznădădurea...

Un neepigramist către un epigramist

„tice” a epigramistului nostru. Nivelul artistic „epigramat” însă, ne suscită o concluzie...

„Tu singur sput că te-ai dat eu toată, barde Andrițoiu și-n numele-ți predestinat...

„Ca Diogene cîntecul ce n-avea parte ce căuta să afle, și alți Aladin, cu lampa-l, detale cinc-peste Rusalin...

„Cînd ai luat în mînd... pîrlă N-ai știut că Andrițoiu Are la talent, ca carul...

„Mărlărească e n-am înțeles” e „Inconștient” Aladin pentru că a dat cîntec peste Rusalin...

„Barzi ai noștri, pul de „viș” dacă eu „Inghititoarea veșnic seacă...”

„La care s-ar putea răs punde: „Eu caun un poet” și... mîrșă mai departe...”

„Ce să mai analizăm? Găsești derivă din „bardacă”?

„Mărlărească e n-am înțeles” e „Inconștient” Aladin pentru că a dat cîntec peste Rusalin...

„Ce să mai analizăm? Găsești derivă din „bardacă”?

„Mărlărească e n-am înțeles” e „Inconștient” Aladin pentru că a dat cîntec peste Rusalin...

Agendă internațională

● Studioul de filme Gorki, din Moscova a început turnarea filmului „Pe Donul liniștit”...

● Ministerul Culturii al U.R.S.S. a hotărât să ofere drept cadou Universității din Helsinki o bibliotecă...

● Editura Bellei din Paris anunță publicarea unei „Antologii a literaturii amoroase grecești și latine”...

● Editura pentru literatură politică din Ungaria a terminat publicarea Operei complete ale lui Lenin...

● Editura Bellei din Paris anunță publicarea unei „Antologii a literaturii amoroase din India”...

● Editura pentru literatură politică din Ungaria a terminat publicarea Operei complete ale lui Lenin...

Cărți în limba romină apărute în Iugoslavia

Ne-au sosit de curînd din Iugoslavia prietene, câteva din volumele apărute în românește în editura „Libertatea”...

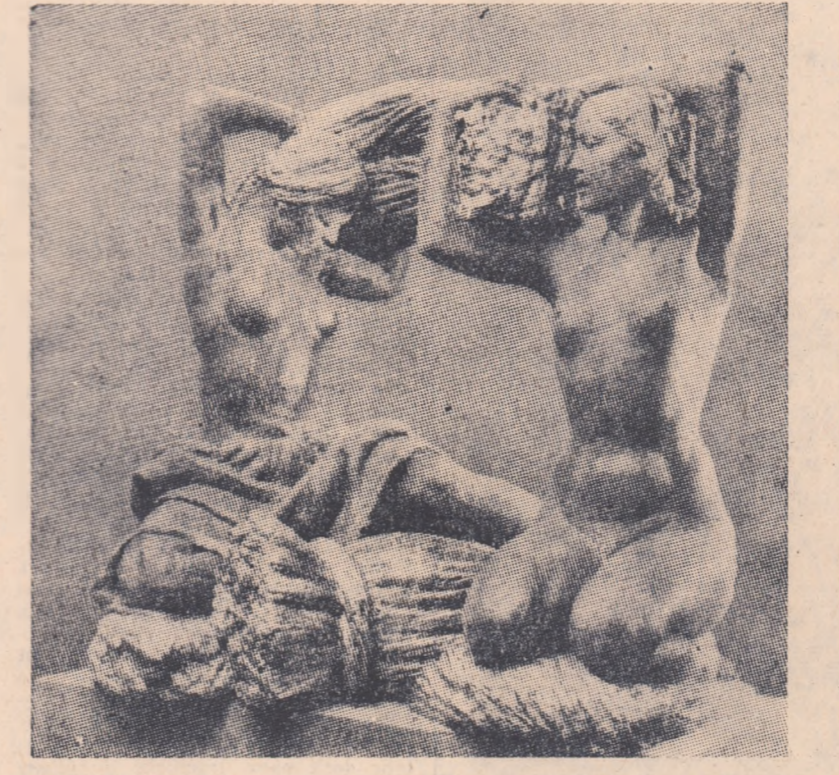
„Yara” sau „Vestitorii prunerilor”. Perențența veștii satului a atmosferă de neuitat a conflictelor...

„Yara” sau „Vestitorii prunerilor”. Perențența veștii satului a atmosferă de neuitat a conflictelor...

„Yara” sau „Vestitorii prunerilor”. Perențența veștii satului a atmosferă de neuitat a conflictelor...

„Yara” sau „Vestitorii prunerilor”. Perențența veștii satului a atmosferă de neuitat a conflictelor...

„Yara” sau „Vestitorii prunerilor”. Perențența veștii satului a atmosferă de neuitat a conflictelor...

VERA MIHINA

„Piinea”

TH. AMAN

„Portret de femeie”

Valentin Silvestru

Traducîndu-l pe Anatole France

Careesca la phrase, elle finira toujours par sourire. ANATOLE FRANCE

La inițiativa Editurii de Stat pentru literatură și artă, subsemnatul Al. O. Teodorescu, am luat asupra-mi să traduc cele patru volume de Anatole France...

— Interes oficial pentru teatru nu există. Publicul, teatru și imparțiat cinematograful și luptele de taur...

— Interes oficial pentru teatru nu există. Publicul, teatru și imparțiat cinematograful și luptele de taur...

— Interes oficial pentru teatru nu există. Publicul, teatru și imparțiat cinematograful și luptele de taur...

— Interes oficial pentru teatru nu există. Publicul, teatru și imparțiat cinematograful și luptele de taur...

— Interes oficial pentru teatru nu există. Publicul, teatru și imparțiat cinematograful și luptele de taur...

octombrie 1956, din Anatole France n-am terminat decît un op. (Manechi-nul d-nei Bergeret), despre care încă nu pot spune că e bun de tipar...

— Credeți că da. Mai mult chiar, din dragoste pentru artă și pentru că ce o stăruie cu pasiune „a vorbi ca și mine, care v-am strîns cu putere mîinile, să vă puteți realiza toate viziunile în care încheideți idealul artei adevărate...”

— Credeți că da. Mai mult chiar, din dragoste pentru artă și pentru că ce o stăruie cu pasiune „a vorbi ca și mine, care v-am strîns cu putere mîinile, să vă puteți realiza toate viziunile în care încheideți idealul artei adevărate...”

— Credeți că da. Mai mult chiar, din dragoste pentru artă și pentru că ce o stăruie cu pasiune „a vorbi ca și mine, care v-am strîns cu putere mîinile, să vă puteți realiza toate viziunile în care încheideți idealul artei adevărate...”

— Credeți că da. Mai mult chiar, din dragoste pentru artă și pentru că ce o stăruie cu pasiune „a vorbi ca și mine, care v-am strîns cu putere mîinile, să vă puteți realiza toate viziunile în care încheideți idealul artei adevărate...”

— Credeți că da. Mai mult chiar, din dragoste pentru artă și pentru că ce o stăruie cu pasiune „a vorbi ca și mine, care v-am strîns cu putere mîinile, să vă puteți realiza toate viziunile în care încheideți idealul artei adevărate...”

— Credeți că da. Mai mult chiar, din dragoste pentru artă și pentru că ce o stăruie cu pasiune „a vorbi ca și mine, care v-am strîns cu putere mîinile, să vă puteți realiza toate viziunile în care încheideți idealul artei adevărate...”